

CANADA

THE SCANDINAVIAN HOME AND FARM JOURNAL

Arg. XIII.

Winnipeg, Man., Onsdagen den 20 December 1905.

N:o 51

JUL.

(For Canada.)

Nu Juleen ar inne for gammel som
 ug,
 for fattige tiggere som maektige
 kung,
 och ingen blir sinnet och frid upp,
 jord,
 och tankarna draga med ma
 emot not.

Den jul, moder Svea, jag alskat sa
 varmt,
 fast tiden har skilt oss och hjartat
 ar armt,
 jag alskar din renhet, jag alskar
 din glaas,
 med oskrymd andakt och jul
 granedans.

Jag bli kar till landet, jag minns
 i stad,
 och hjartat det varmes, och tanken
 blir glad,
 Visst blandar sig vemod vid tanken
 darpa,
 och minna kaenna o h minna
 ga.

Jag ser att kolan i fattigmans tjuhl
 hur grenljusen strala i bild jule
 kvall,
 fast kosten ar ringa, presenterna
 sma,
 sa bleka dock blyrvekta barn dit
 uppa.

Hvad andakt, hvad stamning,
 julottestund,
 hvad ljushal dig halsar fran helgad
 grund,
 hur klokarlar spelar, an suck och
 an brus,
 hur vordnadshull trorde du ej i
 Guds hus.

Du dotter af Svea, du som ar var
 Nord,
 hall heigt de minnen fran tidernas
 jord,
 visst var dar vil fattigt och traed
 boelt och smott,
 men mins dock o broder, din vagga
 dar stott.
 R. L.

Den dubbla elg kronan.

Av Theodore Roberts.

Uovers. fran Toronto "Globe"
Julnummer.

KAKATUK, den fyra ar gamla elgjuren, var mycket stolt over sina vackra, greviga horn. Han hade aven utovlat deras duglighet, som anfallsigen mot andra tjurar ar sin ande och storlek. Betraktande de ras vaxt, kande han, att de voro tyngde i ar an i hof. Under sommarens, da de holl pa att vaxa ut, skusade han ofta i arifara stora smorter, ty det skara, sammetnande fodralet, som kande hornen cyldt med fina blodsaer, var omtyckt, nar straten strok genom grausnaren. Langre fram mot hosten, nar noten voro fullt utvaxta, torade skannet, och da sara hade han hornen mot tralstammarna, sa att han blev iri sammansnora. Det var ett denna period han utrade prova sina horn i ariga daster. Hans trettio taggar hade bant och skramlat mot de senaste huvuderna, som kunde patrasas mellan Great Gander Pond och Kambolandet. Naturligtvis hade han ej vunnit hvarenda kamp, men hans segrar voro talrika nog att belasta och foroka thisten pa sig sjald och sina horn.

Snapan, let efter beten pa de barrika mossarna i dessa regioner, tydde den obetygliga kaisenen och foljde, hogt over Great Gander Pond. Insekterna hade tyttat sig i frostens forsta pust. Hjorkarnas blea bludgull blandade sig med barrrens nalar. Rapphonan och hjarpen soka lorgalves varmas sig i den bleka midlagslens stralar. En "nordostlig" forok med sig den forsta snoyras.

Elgarna sago dessa tecken och gav ut akt darpa. De slo sig till-



GOD JUL!

sammans i stora hjordar och samstaka i huvudet. Det var for honom en stor njutning att asrapa lodarna samt styrke kolan over den vanliga stigen till andra sidan af en.

Kakatur, var fyra-aring, belann sig i ett sallskap pa trettio stycken - tjurar af alla aldrar, kall var, hindar, kor.

En gammal hogrest tjur var hjordens ledare och kong. Spetsarna i hans krona voro sa talrika, att det strackte sig bortom en aigs formaga att rakna dem. Han hade undgatt doden sakert lika manga ganger som han fallt horn. Varghagl fran faltjagares och fiskares gevar hade pepprat hans hud; salbosornas lod hade hvisslat omkring bosarna, och kulorna fran elgskyttars stulsare hade mer an en gang rispat i hans skinn.

Aven Kakatur, var fyra-aring, kande sig odmjukt inför denne veteran.

Vid slutet af sin hund, missa vandring lann hjorden ett komfortabelt kvarter vid Merry Andrew Pond. Landskapet var mycket doigt, och under de yviga grannarna inryttade de sig. Mjannen fran kustbyarna oroad dem ej, ty de hade for bradton hemma.

Efter en liten tid dog barskapen Kakatur. Det begynte kha och

staka i huvudet. Det var for honom en stor njutning att asrapa lodarna samt styrke kolan over den vanliga stigen till andra sidan af en.

Kakatur, var fyra-aring, belann sig i ett sallskap pa trettio stycken - tjurar af alla aldrar, kall var, hindar, kor.

En gammal hogrest tjur var hjordens ledare och kong. Spetsarna i hans krona voro sa talrika, att det strackte sig bortom en aigs formaga att rakna dem. Han hade undgatt doden sakert lika manga ganger som han fallt horn. Varghagl fran faltjagares och fiskares gevar hade pepprat hans hud; salbosornas lod hade hvisslat omkring bosarna, och kulorna fran elgskyttars stulsare hade mer an en gang rispat i hans skinn.

Aven Kakatur, var fyra-aring, kande sig odmjukt inför denne veteran.

Vid slutet af sin hund, missa vandring lann hjorden ett komfortabelt kvarter vid Merry Andrew Pond. Landskapet var mycket doigt, och under de yviga grannarna inryttade de sig. Mjannen fran kustbyarna oroad dem ej, ty de hade for bradton hemma.

Efter en liten tid dog barskapen Kakatur. Det begynte kha och

Utgangen ble emellertid helt anorunda. In hvad de bada kamparna tankt sig. Den plotsliga redningen som ovanadt, sa att den gamle tjuren stortalede pa sin motstandare. En forlaring beklamning smog sig over honom, nar han sig deenes forandrade utseende. Han skakade villosamt sitt huvud for att frigora sig fran den otorkliga borsta, som tyngde pa hans huvud. En skittang af viktet, ett skramlande blei end resultatet. Da grep honom i skrakesen, och han satte at i fullt sprang over den snotackta, ode heden i planlos lykt.

Jim Canadian, en MicMac trapper vid Katling Brook, stod helt fornujd utanfor sin koja och hogg ved, nar ett haltigt knastrande bland snaren forrade, att stortvilt passerade over hans "jeating". Han stortar in i sin morka stuga, nappat till sig gevaret, spanner pa sig snoskorna och hade snart funnit sparet. Hans vanliga upptackte snart, att elgen var stoggt i vid flykt, och darfor spanner han ibrigt efter andra sparet eller tecken. Slutligen varseblet han elgen.

Egenomlygt sa han springer i smarket han och strackte ut pa stegen.

Just vid detta tillfalle besot

stackars Kakatur med en dubbel prydnad pa sitt varkande, forvradt huvud.

Kakatur stirrade, roddigt, pa sin motstandare. En forlaring beklamning smog sig over honom, nar han sig deenes forandrade utseende. Han skakade villosamt sitt huvud for att frigora sig fran den otorkliga borsta, som tyngde pa hans huvud. En skittang af viktet, ett skramlande blei end resultatet. Da grep honom i skrakesen, och han satte at i fullt sprang over den snotackta, ode heden i planlos lykt.

Jim Canadian, en MicMac trapper vid Katling Brook, stod helt fornujd utanfor sin koja och hogg ved, nar ett haltigt knastrande bland snaren forrade, att stortvilt passerade over hans "jeating". Han stortar in i sin morka stuga, nappat till sig gevaret, spanner pa sig snoskorna och hade snart funnit sparet. Hans vanliga upptackte snart, att elgen var stoggt i vid flykt, och darfor spanner han ibrigt efter andra sparet eller tecken. Slutligen varseblet han elgen.

Egenomlygt sa han springer i smarket han och strackte ut pa stegen.

Just vid detta tillfalle besot

Jul.

Nu gladens alla hjartan
 i koja och i slott,
 Nu lat ditt stans varmas,
 Du, som ett hem har fatt,
 Men glom ej bort den arme,
 Som endast nod har sett!
 Lat karlek gora under
 Gor manga brod af ett!

Lat julens stjarna lysa
 Utolvet stad och land -
 i jul ma ingen frysa,
 Om biott han varmas kan!
 i jul ma ingen leta
 sved susan hemmet opp,
 i jul ma ingen ledja
 Fortvillad, utan hopp.

Och sitter du allena
 Och tyst i denna kvall,
 Langt bort fran julgransskimmer
 Du kan dock vara sall,
 Den basta julkappesgalva,
 Det basta julebud,
 Kan hvarje hjarta halva
 I frid en sand fran Gud.

Ty julens klocker ringa
 For den, som essan ar,
 Om ljusets stora timma,
 Om den, som har oss kar,
 Om den, som vill oss radda,
 Och far sig an de sma,
 Som fastan alltsatt herre
 Lag biddat upp pa stia.

Folj du for klackers maning
 Och loj for honom kna,
 Lygt lag han uti arubban,
 Hogt forst pa korset tra
 Ja, kviboj uti andan
 For honom, barnens van
 Ha kanner du dig liten
 Dich blir ett barn igen!

Kakatur, da han sag sig oforunogen att undra base och pligande, som satt pa hans nacke, och den, som foljde honom i halarna, att huda fran spetsen. Han saste de arten, svangue omsorg och intog en hotande stalling med huvudet lag, mellan frambenen mot den tor honom forut olesanta fiedde, som hogde haas spar. Vid den ovantade synen af elgens forlariga foruppsattning tappade Jim all besinning, slangede bossen och kastade sig huvuvsupa in i snaret, som som pa lotter igen och tydde, som en hare, hem. Han rusade han emot framat, ibland framade han i ena ett tral, ibland snavade han i ena gra kvistar, som fordradskt stusok upp ur snon och fangade snosornas spetsiga tar. Hans krafter voro aldeles uttomda, da han slutligen naddo sin stuga. Dar lag han rak lang pa golvet och bad, att "djavalstjuren" skulle skota sin egen syssla och lemna hans plats i fred.

Senare pa kvallen betrade sig Kakatur sjald fran det pligande, som bar pa sin nacke. Han vande sig om att undersoka hvad det var, som lag dar pa snon. Han travede en mil pa henvagen, innan han stannade for att skrubbna sin barta parna mot en tradstom, som fortraska sig med nagra bjorkkvistar.

Ett hallar senare vandrade en London sportsman genom vidnaren, med sin snugga och sin bossa, och kom oforodadt over ett par sammansnarjda alghorn.

"Well", sade han, "det ir det finaste par 'interlocks' jag nagosin sett och det enda jag patrukat utan den vanliga ttageden af vidhangande benrangel".

Han lyfte hornsamlingen fran mossbadden och undersokte den. De skramlade, men vilke lise skiljas i sat. "Undrar just hura det gatt till", muttrade han for sig sjald.

Hans vagvisare, Jim Canadian, sade ingenting, men hans tankar lingo en songenam haggkonst af en stilla eftermiddag, ett ilgpar och den forskrakliga synen af en "djavalstjuren". Han skakade sitt huvud missmodigt.

"Divil notting", mumlade han.